

Pirmā lēdija

(Excerpt in Latvian)

Translated by: Māra Gredzena

Contact of the translator: mara.gredzena@gmail.com

8. “Varētu būt kaut kas”

Viņa izrullēja sauljumu, to nostiprināja, apskatīja savas bālās plaukstas (savas *pale* rociņas, nevis bālās pa mūsējam, ko cilvēks iedomājas kā liķa bālumu, bet vairāk *pale* angļiski, kas cilvēkam nozīmē aristokrātiski gaišu ādu: Batšebas āda bija cēli bālā krāsā), kreisās un labās plaukstas virspusi, kā zīmē katra savu apli, viena mazliet augstāk par otru, uz vienas ass, pretēji griešanās virzieni, rokturis-nūja turpinās, pagarināta vismaz par vienu metru, līdz pat augšai, kur noslēgāķis ir ieāķēts horizontāla pārliktņa austiņā ar uz tā uztītu vaskotu audumu. Viņa to izrullēja priekšpusdienā (rociņas vienmērīgi griezās pretējos virzienos), tas bija uz dienvidu puses balkona, tagad, vēlā pēcpusdienā, viņa ierullēja to atpakaļ, nodzēšot ēnu. *Cik aizraujoši, viņa nočukstēja, knapi kustinot lūpas, cik ļoti un patiesi aizraujoši: griešanās horizontāli, šķērskoks, griešanās vertikāli, jeb pretēji, tūlītējs efekts, audekls izrullēts, audekls sarullēts, vai tas nav ģeniāli?! Ja es tagad būtu bērns, ja kā bērns būtu šādi pārvietotu ēnu ar griešanu, tad tas mani pārņemto, pilnīgi droši un līdz pašiem dziļumiem, vēlētos kļūt par inženieri, vai mehāniķi, vai ko tamlīdzīgu, kļūtu par inženieri, vai būvnieku, vai ko konkrētu, bet citādi, ai...*

Saule vēl nebija pilnīgi norietējusi, ēnas vēl nestiepās pavisam garas, vakars iekrāsojās medainā gaismā, Batšebas bālā sejiņa šķita mīksta, bija gan sapņaina, gan mīļa, līdz kamēr saule pavisam nenorietēja. (Saule riet aiz kalna gala, purvā odi sīc)

9. Studiju noslēgums

Diplomu izsniegšana skaisti sakrita ar dzīvesbiedra atvaļinājuma laiku. Pēc oficiālās daļas universitātē kopā gāja pusdienās, jaunlaulātie, Batšebas vecāki, Batšebas skolas biedrene no ģimnāzijas. Vakarā skolas biedrene piebilda *tavējais gan var turēt!*

12. Batšebas talants

Viņu briesmīgi sāka interesēt Nikolā Tesla, briesmīgi. Vēlējās zināt visu par viņa dzīvi un darbu, vēlējās, bet to neatzina, atklāt sevī ģenialitātes aizmetņus, galu galā, lasīja par viņa bērnību, kā trīsgadīgs vētrains vakara krēslā glaudīja kaķi, kura kažoks elektrizējies sprakšķēja un ap to veidojās gaismas aura un – paff! – izlēca dzirksteles, uzliesmoja liesma, aizrautība bija dzimusi, ak, Nikiņ, nu vairs nav ceļa atpakaļ. Patiesībā viņa cerēja, ka arī viņas bērnībā pārbīdījās kāds līdzīgi iespaidīgs un liktenīgs slēdzis, meklēja to savā atmiņā,

meklēja, bet tam nebija nekā tamlīdzīga, vistuvākais brīdis bija tad, kad reiz sadalīja saliekamo riteni reizinātājos un pēc tam salika atkal kopā, viss turējās kopā, viss darbojās tāpat kā iepriekš, tik vien kā palika pāri sauja skrūvīšu, starpliku un uzgriežņu (tēvs nozilināja viņas pēcpusi), bet tas, protams, nevar būt tas pats, tāpēc jau bija samierinājusies, ja no Nikolā Teslas dzīves un darba studēšanas viņā pieliptu kaut kriptatiņa ģēnija, kaut tik daudz.

Veltas bija visas pūles un iedziļināšanās sevī, Batšeba nebija ne ģēnijs, ne inovators, patiesībā pat ne īpaši tehnisks cilvēks. Toties viņai bija citi talanti.

44. Vakariņas ar viesiem

Viesos ieradās prominents stipri šarmants kungs, kāds barons, bez pavadones. Kopā sēdās pie galda, kalpotāji vēl elegantāk nekā parasti bija iestudējuši horeogrāfiju – pieliekties viesim no kreisās puses, paņemt šķīvi ar kreiso cimdoto roku, to novākt ar apļveida kustību (kontraposts, svars uz kreisās kājas), pieliekties no labās puses (pretēja pozīcija, svars uz labās puses), ar apļveida kustību ar labo roku nolikt viesim priekšā nākamo ēdienu, piemēram, maigu un mīkstu steiku, divu pirkstu biezumā, septiņas minūtes ceptu, iekšpusē vēl nedaudz rozā, blakus nedaudz apvārītas dārzenu ligzdiņas. Barona melnās acis nepielīpa nevienai kustībai, kaut gan skatījās deju, pat gana uzmanīgi, kā ar citur vērstu skatienu izskatīja ar roku rakstītu ēdienkarti ar saimnieka ģimenes ģerboni, ar krāsainu tušu un zeltu izstrādātu, kā iniciāļus senās Romas liturģijās. Barons dzēra sarkanvīnu, un turpināja stāstīt, ko bija iesācis pirms brīža, *lai neatstātu grāmatu uz istabā uz galda, ar zināmām grūtībām atvēru atvilktni un to novācu. Kad aizstūmu to līdz atvilktnes dziļumam, tā pret kaut ko atsitās, kaut gan atvilktnē bija gluži dziļa.*

Duncis, Batšeba nodomāja, duncis, asiņains asmens.

Rokraksts, Dāvids nodomāja, iespējams zudušais Aristoteļa darbs.

54. Ad aspera per astra

Jau pirmajos kopdzīves mēnešos viņa redzēja brīnumus. Viņš zināja visu, patiešām visu, iztīrīt aizsērējušu noteku, iestīvināt kreklus, likt flīzes, pārmontēt ledusskapja durvis, kas veras uz kreiso pusi, lai tās vērtos uz labo, prata arī ar kailām rokām noķert zivi, noplūkt vistu, adīt un no pelniem un cūku taukiem uztaisīt ziepes, zināja, kādā mēness fāzē cērt kokus un kauj cūkas, kādu vakaru teica *ko brīnies, kaut kas jau ir jāzina, lai gans kļūtu par karali*, viņai caur galvu izskrēja doma, ka karaļa topošajai sievai pietiek ar to, ka prot savaldzināt karali un iedzīt vīru nāvē, viņš redzēja, ka pār viņas seju pārslidēja ēna, noskūpstīja to uz kakla un iedūdojās, *vai zināji, ka protu arī atdarināt Kangleru¹*? Precīzi viņu atdarināja, un Dāvida atdarināšanas un sarkanā vīna ietekmē visu viņi vakaru zirgojās kā aprakuši.

¹ Francs Kanglers (Franc Kangler) – slovēņu politiķis, bijušais Mariboras pilsētas mērs, kurš ticis apsūdzēts korupcijā.

